

CARSTEN STROUD

Niceville

De vermissing

Rainey Teague komt niet thuis

De politie van Niceville had binnen een uur de man opgespoord die het vermiste jongetje voor het laatst had gezien. Het was een winkelier, Alf Pennington, die een tweedehandsboekwinkel runde aan North Gwinnett, vlak bij de kruising met Kingsbane Walk. Dat lag op de vaste route die de jongen, die Rainey Teague heette, altijd nam om vanaf zijn school, het Regiopolis Prep, naar huis te gaan, in Garrison Hills.

Het was een afstand van ruim een kilometer, en het jongetje van tien, een zwervertje dat alles graag op zijn gemak deed en in alle etalages keek, deed daar meestal iets van vijfendertig minuten over.

Raineys moeder, Sylvia, een nerveuze, maar nuchtere moeder die strijd leverde tegen eierstokkanker, had zijn snack voor na school, ham met kaas en augurken, al in de keuken van hun huis in Garrison Hills klaargezet. Ze zat achter haar computer en was wat aan het rondneuzen op een stamboomsite, terwijl ze ondertussen de voordeur half in de gaten hield, wachtend tot Rainey binnen kwam stuiteren, en zo nu en dan naar het klokje op haar taakbalk keek.

Het was zes minuten voor half vier, en ze dacht aan haar zoon, het kind dat ze op late leeftijd had gekregen, dat ze uit een pleeggezin in Sallytown had geadopteerd nadat ze jarenlang vergeefs ivf-behandelingen had ondergaan.

Een bleek blond kind met grote bruine ogen en een slungelige manier van bewegen, ten prooi aan plotselinge aanvallen van zwijgzaamheid en vreemde stemmingen – ze ziet hem voor zich alsof ze

vanuit een helikopter kijkt die vlak boven de stad hangt, terwijl Niceville zich onder haar uitstrekt, van de mistige bruine heuvels van de Belfair Range in het noorden tot de groene draad van de Tulip-rivier, waar die vlak langs Tallulah's Wall stroomt, en zich verbreedt tot een lint, een bocht maakt en dan door het stadscentrum stroomt. Helemaal in het zuidoosten ziet ze nog net de lage kustvlakte met moerasgras, en daarachter de glinsterende zee.

In dit visioen ziet ze hem voortsjokken, met zijn blauwe blazer over zijn schouder, zijn stijve witte boord open geknoopt, zijn goudmet-blaauwe schooldas losgetrokken, zijn rugzak van Harry Potter om zijn schouders, zijn veters los. Nu komt hij bij de spoorwegovergang van Peachtree en Cemetery Hill – natuurlijk kijkt hij naar links en naar rechts – en dan loopt hij de steile bomenlaan af naast het rotsige klif dat de openbare begraafplaats markeert.

Rainey.

Nog een paar minuten en dan is hij thuis.

Ze tikte met haar sierlijke vingers op het toetsenbord, als iemand die pianospeelt, met haar lange zwarte haar voor haar ogen, haar enkels keurig over elkaar geslagen, kaarsrecht en geconcentreerd, terwijl ze vecht tegen de uitwerking van de OxyContin die ze tegen de pijn heeft genomen.

Ze zat op die stamboomsite omdat ze een familiekwestie probeerde op te lossen die haar al een tijdje dwarszat. In dit stadium van haar onderzoek had ze het gevoel dat het antwoord gezocht moest worden bij een familiereünie die in 1910 had plaatsgevonden, op de plantage van Johnny Mullryne, vlak bij Savannah. Sylvia was in de verte familie van de Mullrynes, die de plantage al lang voor de Amerikaanse Burgeroorlog hadden gesticht.

Later zou ze de agent die het telefoontje binnenkreeg vertellen dat ze een beetje in de zoektocht op de stamboomsite verdwaald was geraakt, dat ze de tijd was vergeten – een van de bijwerkingen van OxyContin – en dat het, toen ze weer op de klok keek, dit keer met een licht opkomende bezorgdheid, vijf voor vier was. Rainey was tien minuten te laat.

Ze schoof haar stoel van haar computertafel naar achteren en liep de lange gang door naar de deur met glas-in-loodramen met de met de hand bewerkte mahoniehouten bogen, en de brede stenen veranda op – een lange, slanke vrouw in een keurige zwarte jurk, met zilver om haar hals en roodleren ballerina's aan. Ze sloeg haar ar-

men over elkaar en keek reikhalzend naar links of ze hem al door de lommerrijke eikenlaan zag aankomen.

Garrison Hills was een van de mooiste wijken van Niceville met het sepiakleurige licht van oud geld eroverheen, dat door de altijd-groene eikenbomen en de grijze slierten Spaans mos die aan de boomtakken hingen filterde, dat op de gazons scheen en op de daken van de oude herenhuizen langs de straat glinsterde.

Geen jongetje dat over het trottoir slenterde te bekennen. Er was helemaal niemand. Hoe ze ook staarde, de straat was en bleef leeg.

Ze bleef nog even zo staan, terwijl haar lichte bezorgdheid overging in ergernis, en na nog eens drie minuten in een wat actievere bezorgdheid, maar die nog niet doorschoot naar paniek.

Ze ging weer naar binnen en pakte de telefoon, die naast de ingang op het antieke zijtafeltje stond, drukte op de 3 voor de snelkeuze van Rainey's mobiele nummer, luisterde hoe die overging en voelde haar bezorgdheid bij elke toon een graadje stijgen. Ze telde vijftien keer en wachtte niet op de zestiende.

Ze verbrak de verbinding en drukte op de 4 voor de snelkeuze van de administratie van het Regiopolis Prep, kreeg bij de derde keer overgaan pastoor Casey aan de lijn, en die bevestigde dat Rainey om twee minuten over drie van school was vertrokken, te midden van de bekende lemminghorde kwebbelende jongens in hun grijze broek, witte overhemd en blauwe blazer met het in gouddraad geborduurde wapen van Regiopolis op de zak.

Pastoor Casey merkte meteen dat ze bezorgd was en zei dat hij Rainey's route zou nalopen, over North Gwinnett, helemaal tot Long Reach Boulevard.

Ze controleerden of ze elkaars mobiele nummer hadden, en toen pakte ze haar autosleutels en liep het trapje af de dubbele garage in – haar man Miles, een investeringsbankier, was nog op zijn kantoor in Cap City – waar ze haar rode Porsche Cayenne startte – rood was haar lievelingskleur – en achteruit de klinkers van de oprit opreed, met haar hoofd vol ruis en haar borst omklemd met prikkeldraad.

Halverwege North Gwinnett zag ze pastoor Casey in de menigte slenterende, winkelende mensen lopen, een man in zwart pak met het witte boordje van de clerus, meer dan een meter tachtig lang, met de bouw van een linebacker, zijn gezicht rood aangelopen van bezorgdheid.

Ze stopte, draaide haar raampje omlaag en ze overlegden even, terwijl de auto's langs zoefden en de mensen hun pas inhielden om naar hen te kijken: een knappe jeugdige jezuïet, enigszins gejaagd, die zacht en indringend sprak met een heel knappe vrouw van middelbare leeftijd in een helrode Cayenne.

Aan het eind van dat gespannen en dringende gesprekje liep pastoor Casey bij de Cayenne weg en ging verder met in alle steegjes en in het park tussen de school en Garrison Hills te zoeken, en Sylvia Teague pakte haar gsm, haalde diep adem, zei een schietgebedje tot de Heilige Christoffel, en belde de politie, die zeiden dat ze onmiddellijk een agent zouden sturen en of ze maar wilde blijven waar ze was.

Dat deed ze dus maar. Daar zat ze, in de naar leer ruikende Cayenne, en ze keek naar het verkeer op North Gwinnett, terwijl ze wachtte en helemaal nergens aan probeerde te denken, terwijl Niceville om haar heen wervelde – een slaperig stadje in het zuiden, waar ze haar hele leven al woonde.

Het Regiopolis Prep en dit deel van North Gwinnett lagen diep in de vlekkerige schaduw van het centrum van Niceville, een ouderwets stadje dat bijna helemaal overschaduwd werd door reusachtige groenblijvende eiken, waarvan de dikke takken door een dicht netwerk van elektriciteitskabel met elkaar vervlochten waren. De winkels en de meeste huizen van de stad waren in de Craftsman-stijl gebouwd van rood baksteen en koper en lagen aan lommerrijke lanen en brede klinkerstraten met smeedijzeren straatlantaarns. Donkerblauwe en goudkleurige trams, zwaar als tanks, passeerden de Cayenne ratelend, en hun trilling was door het stuur onder haar handen heen te voelen.

Ze keek naar het zachte goudkleurige licht, nevelig van het stuifmeel en van de mist van de rivier die altijd over de stad leek te liggen en die alle hoeken zachter maakte en Niceville het aanzien en de sfeer van vroegere en elegantere tijden gaf. Ze hield zichzelf voor dat er in zo'n mooi stadje niks ergs kon gebeuren. Toch?

Sylvia had zelfs altijd gedacht dat Niceville een van de mooiste plaatsen van het diepe zuiden geweest zou zijn als het niet – god mocht weten waarom – in de schaduw van Tallulah's Wall was gebouwd – een reusachtig kalkstenen klif dat het noordoostelijke deel van de stad domineerde – ze kon het vanwaar ze geparkeerd stond zien – een dreigend opdoemende scheidingsmuur met klimplanten

en blauwgroen mos, een steil klif dat zo breed en hoog was dat hele delen van Oost-Niceville tot ruim na het middaguur in zijn schaduw bleven liggen. Boven op het klif lag een dicht bos van oude bomen en in dit oude bos bevond zich een grote ronde zinkput vol koud zwart water – niemand wist hoe diep.

Dat heette het Kratergat.

Sylvia was er een keer met Rainey naartoe geweest, om te picknicken, maar het was net geweest alsof de eikenbomen met hun brede kruinen en de torenhoge dennen zich naar hen toe bogen, een en al gefluister en krakende geluiden, en het stilstaande water van het Kratergat was koud en zwart, en door een of andere speling van het licht reflecteerde het oppervlak helemaal niets van de blauwe lucht erboven.

Ze waren uiteindelijk niet lang gebleven.

En nu dacht ze weer aan Rainey, en ze realiseerde zich dat ze al die tijd geen moment níét aan Rainey had gedacht.

Vier minuten later stopte de eerste politieauto naast haar Cayenne, bestuurd door een grote vrouwelijke brigadier met rood haar, Mavis Crossfire geheten, een doorgewinterde professional op het hoogtepunt van haar carrière, die net als alle goede agenten humor en beheerste competentie uitstraalde, met een onderliggend laagje van latente dreiging.

Mavis Crossfire, die de familie Teague kende en graag mocht – Garrison Hills lag in haar wijk – leunde in de raamspanning van de Cayenne en had de urgentie van Sylvia's verhaal net zo snel door als daarstraks pastoor Casey – een verhaal dat zij veel serieuzer wilde nemen dan een politieagent in ongeacht welke andere middelgrote Amerikaanse stad in dit vroege stadium wellicht had gedaan, want als het op vermiste personen aankwam had Niceville een ontvoeringspercentage dat vijf keer hoger lag dan het landelijk gemiddelde.

Dus was brigadier Mavis Crossfire een en al aandacht voor het verhaal over de verdwijning van Rainey Teague en nadat ze een minuut of vier naar Sylvia had geluisterd, schakelde ze haar zender in en riep ze haar korpscommandant op, die meteen contact opnam met inspecteur Tyree Sutter, die de leiding had over de afdeling recherche van Belfair and Cullen County.

Een minuut of tien later hadden alle agenten in Niceville en de sheriffs van alle county's en alle lokale staatspolitieagenten een di-

gitaal bestand ontvangen met de foto van Rainey en zijn signalement – het Regiopolis had van alle leerlingen een digitaal fotobestand – en elke agent die gemist kon worden werd ingezet voor de verdwijning van Rainey Teague. Dit was een zeer bewonderenswaardige prestatie die zich kon meten met die van het beste politiekorps van het land, maar waar de meeste korpsen niet aan konden tippen. Het staat of valt met motivatie.

Nog geen uur later kwam er een melding binnen van wijkagent Boots Jackson, die zijn ronde liep langs Patton's Hard. Hij was de boekwinkel van Alf Pennington aan North Gwinnett binnengelopen en kreeg te horen dat Rainey Teague daar voor het laatst was gezien, hetgeen hij onmiddellijk op zijn handcomputer intikte en naar de hoofdcomputer op het hoofdbureau doorstuurde.

Het zoekgebied was tegen die tijd inmiddels uitgebreid, zodat nu ook alle hulpsheriffs van Cullen County en Belfair County erbij betrokken waren, maar ook de mannen van de staatspolitie, helemaal tot Gracie en Sallytown in het noorden, aan de andere kant van de Belfair Range, en in het zuiden tot Cap City, iets van vijfenzeventig kilometer verder langs de bergketen.

Tyree Sutter, ook wel Tig genoemd, zat aan zijn bureau op het hoofdbureau van de afdeling recherche aan Powder Ridge Road. Tig, een zwarte man met stompe gelaatstreken en een gebroken neus, die zo groot was dat hij gerust zijn eigen zwaartekrachtsveld kon hebben, zag de melding van Alf Pennington op het scherm van de gecoördineerde zoektocht verschijnen. Hij gaf het contact onmiddellijk door aan rechercheur Nick Kavanaugh, een voormalig officier van de Special Forces, tweeëndertig jaar oud, een blanke man, ongeveer een meter vijftachtig lang, bikkelhard, met bleekgrijze ogen en een bos glanzend zwart haar dat aan de slapen al grijs werd, en die in de deur van Tigs kantoor stond en Tig aanstaarde als een wolf met een slipketting om.

Een minuut later zat Kavanaugh in zijn donkerblauwe Crown Vic en spoot Long Reach Boulevard over, de bocht langs de Tulip door, met zijn knipperlicht aan, maar zonder sirene, op weg naar Alf Pennington. Nog geen twintig minuten later parkeerde hij zijn auto langs de stoep voor Penningtons Book Nook aan North Gwinnett 1148. Het was zeventien minuten over zes en Rainey Teague stond nu officieel te boek als vermist, gedurende één uur en veertien minuten.

Alf Pennington, eind zestig, graatmager, met een bochel, zo kaal

als een biljartbal, met doordringende zwarte ogen en omlaagwijzende mondhoeken, keek van achter zijn bureau op toen Nick binnenkwam, en zijn zure gezicht ging nog zuurder staan toen Nick tussen de boekenkasten door op hem af gelopen kwam.

Alf, die van nature niet het zonnetje in huis was, zette een afkeurende frons op toen Nick voor zijn bureau bleef staan, registreerde het afkledende donkerblauwe maatpak van lichte zomerstof – *te duur voor een agent; waarschijnlijk smeergeld* – het jasje open – *zodat hij bij zijn gummiknuppel kan, waarschijnlijk* –, het kraakheldere witte overhemd met open boord eronder, zijn gebruinde hoekige gezicht dat in het halfduister niet goed te zien was, de argwanende grijze ogen, het glimmende gouden insigne dat aan zijn riem vastgemaakt zat, de onmiskenbare bult van een wapen op zijn rechterheup.

‘Hallo. U bent vast van de politie. Wilt u koffie?’

‘Nee, dank u wel,’ zei Nick met een prettige bariton. Hij keek de winkel rond, nam de titels in zich op, snoof de geur van schimmel, boenwas en sigarettenrook op en stak zijn hand uit. ‘Nick Kavanaugh, van de afdeling recherche.’

‘Ja,’ zei Alf. Hij schudde hem snel de hand en trok die meteen terug om te kijken of zijn ring nog om zijn pink zat. Alf, een heimelijke marxist uit Vermont, had het niet zo op agenten. ‘Jackson zei dat u langs zou komen.’

‘Hier ben ik dan. Jackson zei dat u Rainey Teague even na drieën nog hebt gezien. Kunt u hem voor mij beschrijven?’

‘Dat heb ik al gedaan,’ zei Alf. Zijn Zuid-Amerikaanse accent was doorspekt met korte, scherpe klanken.

‘Dat weet ik,’ zei Nick. Hij zette een verontschuldigende glimlach op om het verzoek wat te verzachten. ‘Maar we zouden er enorm bij geholpen zijn.’

Alf keek omhoog en rolde met zijn zwarte ogen. Hij beheerste zich.

‘Ik zie hem alle werkdagen. Hij is een treuzelaar. Een mager joch met een te groot hoofd, blond piekhaar dat in zijn ogen hangt, bleke huid, wipneus, grote bruine ogen als een eekhoorn uit een tekenfilm, wit overhemd dat uit zijn broek hangt, open boord, stropdas helemaal losgetrokken, wijde grijze broek, blauwe blazer met zo’n christelijk ding op de zak. Hij sleept een Harry Potter-rugzak achter zich aan alsof er allemaal bakstenen in zitten. Die bedoelt u?’

‘Ja, dat is ’m. Hoe laat was dat?’

‘Dat heb ik net toch al gezegd?’

‘Nog één keer, graag.’

Alf zuchtte.

‘Vijf over drie, misschien tien over drie. Meestal zie ik hem rond die tijd, als hij uit die christelijke school naar huis loopt.’

Nick bekeek het straatbeeld vanaf de plek waar Alf achter zijn bureau zat. Hij had een behoorlijk stuk van North Gwinnett voor zich, met mensen die naar links en naar rechts liepen, met verkeer dat langsreed, met blikkerend staal in het middaglicht.

‘Zat u hier?’ vroeg Nick.

‘Yep.’

‘Kon u hem goed zien?’

‘Yep.’

‘Was hij alleen?’

‘Yep.’

‘Gaf hij de indruk dat hij gehaast was, of opgejaagd?’

Terwijl Alf daarover nadacht, werd zijn frons dieper.

‘Bedoelt u alsof iemand hem volgde?’

‘Yep,’ zei Nick.

Alf, die niet van gisteren was, had meteen door dat Nick hem na-deed en schonk hem een wat al te kritische frons, waar Nick op de een of andere manier weerstand aan wist te bieden.

‘Nee. Hij was gewoon aan het treuzelen. Hij stond een tijdje voor de etalage naar de boeken te kijken.’

‘Komt hij wel eens binnen?’

‘Nee. Kinderen zijn vandaag de dag niet meer in boeken geïnteresseerd. Ze zijn alleen maar aan het twitteren en zo. Hij kijkt in de etalage en loopt verder naar de volgende winkel. Naar oom Moochie.’

‘De lommerd.’

‘Yep. Elke dag hetzelfde: hij kijkt naar binnen, zwaait naar me en loopt door om de rotzooi in de etalage van oom Moochie te bekijken.’

‘Ze hebben al met oom Moochie gesproken. Hij zegt dat hij de jongen gisteren heeft gezien, eergisteren en de dag daarvoor, maar niet vandaag.’

‘Moochie,’ zei Alf, alsof dat alles verklaarde.

‘Moochies etalage ligt vol spullen die een jongen leuk vindt om te bekijken,’ zei Nick.

Alf dacht hier even over na, knipperde met zijn ogen, maar zei niets.

‘Hebt u niet iemand gezien die de indruk gaf dat hij Rainey Teague aan het volgen was? Iemand op straat die te goed oplette?’

‘Bedoelt u een pedofiel of zo?’

‘Ja. Zo iemand, ja.’

‘Nee. Ik ben naar de deur gelopen om naar de jongen te kijken, zoals hij daar in de etalage van Moochie stond te turen. Kinderen staan altijd zeker wel vijf minuten voor Moochie om alle verpande spullen te bekijken. Weet u wat u moet doen? Daar zelf eens een tijdje gaan staan, en dan kijken wat u ziet.’

‘Vindt u?’

‘Yep.’

Dus dat deed Nick.

Zijn winkel die oom Moochie graag zijn uitdragerij noemde, was in de jaren dertig ooit een rijkversierde kapperszaak geweest, en in een boog boven het raam zag je nog vage sporen van vergulde belettering – SULLIVANS BARBIERSACADEMIE – maar de etalage was dermate tot de nok toe gevuld met antieke klokken, vergulde spiegels, zakhorloges, porseleinen borstbeelden van schoothondjes, verroeste art-decolampen, cameeën, broches, opzichtige kostuum sieraden en minuscule bronzen naakten dat zij wel een schatkist leek. Nick begreep wel waarom een kind dit een fascinerende etalage vond.

Volgens het verslag van Boots Jackson bevond Nick zich precies op de plek aan North Gwinnett waar de jongen voor het laatst gezien was.

In de winkels verderop langs North Gwinnett had niemand hem voorbij zien komen, hoewel hij bij Scoops in het volgende blok een vaste klant was en de mensen hem vaak de sokkel van het bronzen standbeeld van de soldaat van de geconfedereerden zagen beklimmen op het verwaarloosde stukje gras op de kruising van North Gwinnett en Bluebottle Way.

Maar niet die dag.

Die dag was Rainey Teague voor zover de politie van Niceville dat had kunnen bepalen, niet verder gekomen dan deze plek op de stoep voor oom Moochie toen er... toen er íéts was gebeurd.

Lommerds hebben beveiligingscamera's, dacht hij. Ja hoor, daar hing hij, linksboven: een rood oog dat naar hem knipoogde.